

Charles Haddon Spurgeon (1834 – 1892)

Intreaga suflare baptista din lume sarbatoreste, la 19 iunie 1934, centenarul nasterii lui Spurgeon. El a fost ultimul puritan. Insemnatatea lui este covarsitoare, atat pentru baptisti cat si pentru nenumaratii ucenici ai lui Isus. Milioane de buz vor rosti, cu adanca multumire, numele acestui barbat, pentru ca Dumnezeu l-a intrebuintat sa-i aduca la cunoasterea Adevarului. Cu toate ca vocea lui a amutit acum demult, prin cele 66 de volume de predici, el mai vorbeste si astazi. Ele sunt pentru multi un izvor nesecat de binecuvantari. Toate acestea inseamna influenta permanenta a unei personalitati mari, aleasa in chip deosebit de Dumnezeu. Sumara lucrare de fata doreste sa aduca modesta ei contributie la cunoasterea vietii, sufletului si operei acestui "principe printre predicatori".

Traim alte vremuri decat acelea in care a trait Spurgeon. Marturia lui insa este scoasa din eternele adevaruri dumnezeiesti, care nu pier si nu se demodeaza niciodata. El a vestit, ca nimeni altul - o viata intreaga - unul si singurul adevar simplu si mantuitor: credinta in Isus cel rastignit. Dominat de mai putine particularitati si de mult mai putine secrete decat au oamenii in general, Spurgeon si-a pus intreaga inima in cuvantarile si scrierile sale. Sinceritatea lui naturala, care nu pastra nimic pentru sine ci dadea tuturor toate, a plamadit din comunitatea lui, o adevarata fratietate. El putea da altoar, pentru ca sigur, capata de la Domnul cu care traia in stranse legaturi. Daca vrem sa sarbatorim cat mai folositor centenarul nasterii lui Spurgeon, atunci sa nu cinstim geniul lui de predicator admirandu-l pana la invidie, sa nu-l veneram cu exagerarea, pana la pasiunea lipsita de orice critica dreapta, dar nici sa nu ne obosim a scoate in relief ceea ce se afla la periferia mesajului sau, ci, sa devenim ceea ce a fost el: Transmitatorii binecuvantarilor primite prin harul lui Domnului nostru Isus Hristos.

Charles Haddon Spurgeon s-a nascut la 19 iunie 1834 in Cheveldon, tinutul Essex, in sud-vestul Angliei. Strabunicii lui erau originari din Olanda si faceau parte din miile de credinciosi care au gasit refugiul in Anglia in timpul persecutiilor ducelui de Alba.

S-a ajuns la o separe a familiei lui Spurgeon de biserica de stat. Strabunicii lui erau oameni cu o evlavie curata care si-au crescut copiii in temere de Dumnezeu. Fiul lor, James, bunicul lui Spurgeon a fost timp de 54 de ani pastorul comunitatii independente din satul Stambourne. Inca din copilarie au inceput sa se arate cele doua insusiri ale caracterului lui care l-au facut atat de renumit: iubirea neclintita de adevar si vointa de fier. Serviciul divin si citirea Cuvantului lui Dumnezeu nu le facea cu sila, ci de placere si uneori cauta un loc ascuns unde sa se poata ruga. Cateodata predica fratilor si surorilor lui.

Neobisnuita dezvoltare spirituala a copilului, starnise atentia generala. Batranii adunarii, cu fetele grave, care se adunau in casa pastorului de obicei, sambata seara, ramaneau uimiti de observatiile potrivite, pe care le arunca copilul in toiul convorbirii lor. Siguranta si indrazneala, care mai tarziu l-au facut celebru ca vorbitor, se aratau din frageda copilarie.

Odata cu anul 1849 incepu pentru Spurgeon un timp de grele lupte sufletesti. De multa vreme era stapanit de un simtamant puternic al pacatelor sale. "Ma simteam nenorocit," - istorisea el in acea vreme - "abia mai puteam lucra. Ma hotarasem sa vizitez fiecare biserica si am inceput cu cea din oraselul in care locuam, gata sa fac orice, numai sa ma ierte Dumnezeu. Am facut ocolul tuturor bisericilor, am respectat si respect pe barbatii care predica in ele, totusi trebuie sa spun ca n-am auzit pe nici unul din ei predicand intreaga Evanghelie. Predicau adevaruri mari, bune, dar eu vroiam sa stiu: cum mi se pot ierta pacatele? Tocmai lucrul acesta nu mi se spusese. Voiam sa aud cum poate capata pacea un pacatos, care-si simte povara pacatelor si in locul acetei Evanghelii, auzii o predica: "Nu va inselati, Dumnezeu nu se lasa batjocorit!", care nu-mi arata calea scaparii, ci dimpotriva imi mari chinurile.

Intr-o zi de iarna, pe cand imi petreceam vacantele in Colchester, mergeam din nou spre biserica. Ningea inasa atat de tare ca nu mi-am putut continua drumul. M-am oprit si am intrat intr-o sala necunoscuta. Era adunarea "metodistilor primitivi". Auzisem in multe randuri de ei. Voiam sa cunosc cu orice chip, calea mantuirii, chiar daca as fi capatat cea mai cumplita durere de cap. M-am asezat pe o banca si serviciul divin incepu. La amvon s-a suit un om slab care citi cuvintele: "Intoarceti-va la Mine si veti fi mantuiti toti cei care sunteti la marginile pamantului!" (Is.45:22). Isi pironi ochii asupra mea, ca si cand intreaga mea inima i-ar fi fost cunoscuta si spuse: "Tinere, te afli in mari nevoi. Nu vei iesi din ele, daca nu vei privi la Hristos". Apoi isi ridica mainile si striga, asa cum numai un metodist primitiv poate striga: "Priveste! Priveste! Priveste!" ... - "Trebuie numai sa privesti", spuse el. Si eu vazui indata calea mantuirii. O, cum imi salta inima de bucurie! Am fost tamaduit ca si israelitii, care au privit la sarpele de arma. Asa s-a pocait Spurgeon.

Spurgeon cunoscuse, de copil, biserica independenta; in timpul unui serviciu divin metodist primi mantuirea, iar alegera lui personala l-a condus la baptisti.

Faptul ca nu socotea ca ceva nefolositor stiinta teologica, atat pentru el cat si pentru altii, reiese limpede si din indemnurile spre studiu temeinic, pe care le dadea elevilor sai. Dar Spurgeon nu neglija nici stiintele generale. El cunostea si iubea poezia engleza, in special pe Shakespeare. Una din cartile lui favorite era "Calatoria crestinului", de John Bunyan. Stiintele naturale il atrageau cu deosebire si isi castigase cunostinte mari in acest domeniu.

Cand se hotari sa renunte la cultura universitara, se gandea ca ii este sortita existenta modesta a unui predicator sarac, intr-o comunitate mica. Nu presimtea cat de curand urma sa devina un predicator vestit.

Tanarul de 20 de ani, ajuns astfel pastorul unei comunitati londoneze si dupa patru luni, era un predicator iubit si stimat, la ale carui predici venea poporul in siruri nesfarsite. Dar n-a fost scutit nici de atacurile acelor care nu-l putea inghiti pe tanarul baptist, cu fata rotunda, cu limbajul inflacarat, care nu se misca in liniile vechi ale stilului demodat, care nu tinea predica fara sa nu se adreseze pacatosilor, staruind "sa se pociasa, sa creada in Evanghelie, sa priveasca la Isus si sa fie mantuiti". Unii dintre colegii lui, evlaviosi in fond, neputand totusi inabusi invidia, ii profeteau un sfarsit trist. Insa cine s-a hotarat odata sa-l asculte, era captivat de felul nou si cuceritor in care Spurgeon vestea vechile adevaruri biblice.

Intr-o duminica, printe ascultatorii lui Spurgeon in Music Hall, se afla si Livingstone. Dupa predica, el spuse lui Spurgeon ca, in toata viata lui, nici un serviciu divin nu l-a miscat atat de mult,

ca acesta. Cand se va intoarce iarasi in singuratatea Africii, nimic nu-l va mangaia mai mult ca amintirea omului lui Dumnezeu, care a facut asa o adanca impresie asupra miilor de oameni. In Music Hall a predicat numai pana la sfarsitul anului 1859.

Comunitatea lui Spurgeon crescuse curand la peste cinci mii de membrii inscrisi. Alte mii de oameni, membrii ai bisericilor de alta credinta sau nuanta religioasa, veneau sa-l asculte aici. Era mereu inghesuiala la intrarile Tabernacolului.

Predicile pe care le-a tinut Spurgeon in Tabernacol, timp de aproape 39 de ani, au fost mereu noi.

In celelalte seri libere, predica si in alte parti. Pentru a se recrea, se duse intr-o vara, pentru 12 zile in Scotia. A doua zi dupa sosire, primi o invitatie pentru predica. Prietenul al carei oaspete era, pentru a-l scapa de incurcatura inchiriei un iaht si calatori impreuna cu el in largul marii; pestii doar nu-l puteau ruga sa le predice.

In anul 1854 iesi de sub tipar prima predica si din ianuarie 1855 se tipari cate una in fiecare saptamana. Aceste predici se vindeau intr-un numar enorm, cu un pence bucata. Predicile se tiparau in cate 100.000 exemplare, iar una, in care Spurgeon face apologia botezului crestin, asa cum il practica baptistii, atinse un tiraj de 300.000 exemplare. La sfarsitul anului 1891 se tiparisera 2236 predici, in ordine saptamanala. Adunat impreuna predicile alcatuiesc un numar respectabil de 66 de volume. Numarul urias de predici se explica usor prin faptul ca Spurgeon a predicat aproape 40 de ani in sir, in fiecare duminica de 2 ori, numai in Londra. Cei care le citesc nu sunt numai protestanti, ci si catolici si ortodocsi.

El credea ce spune Dumnezeu: "Cuvantul meu nu se va intoarce fara rod la Mine" si credea neclintit, ca prin fiecare predica, Dumnezeu va mantui suflete; si i se facea dupa credinta lui. Aceasta siguranta neclintita era unul din semnele si urmarile caracteristice predicilor sale. Asa a predicat, intr-un local lipsit de orice podoaba, fara orga, fara amvon, fara vesminte pastorale, fara seminar, barbatul ale carui buze au fost atinse de carbunii aprinsi de pe altarul lui Dumnezeu si in a carui inima ardea focul Duhului Sfant.

Completa explicatie a succesului acestui instrument ales, sta in mana Aceluia care incuie si nimeni nu poate descuia, descuie si nimeni nu poate incuia.

Activitatea lui Spurgeon, ca scriitor, este tot atat de vasta ca si cea de predicator. Cine ar dori sa cumpere toate scrierile sale, ar trebui sa se ingrijeasca mai intai de o biblioteca mare. Si oricine ar voi sa citeasca toate, ar trebui sa renunte pentru multi ani la orice lectura.

Afara de cele 66 de volume de predici, a scris mai mult de 100 de carti. Numai datorita faptului ca posedea un instinct extrem de dezvoltat de a nimeri repede si precis obiectul cel mai potrivit, fara a pierde timpul in sovairi, precum si in insusirii de a economisii, nu numai minutele ci si secunde, prin impartirea sistematica a zilei, numai astfel a putut Spurgeon sa produca atatea scrieri si opere frumoase.

Spurgeon publica adesea in foaia lui, schite frumoase, originale, din calatorie, din care nu putea sa lipseasca predicatorul. Astfel, folosi si descrierea turnului Eiffel din Paris, pentru a scrie despre mania de a se crede mare.

Pe data de 8 ianuarie 1856, se castori cu Susana Thompson. Casa din Helensburgh, in care au petrecut primii ani de casnicie, era situata destul de departe de zgomotul orasului, in plina campie, care ii oferea lui Spurgeon recreatia atat de necesara. Casnicia era foarte fericita. Era o casnicie ideala. El tinea la sotia lui cu multa dragoste delicata; ea impartasea, intelegatoare, marea lui insarcinare si participa la toate bucuriile lucrului sau, chiar daca uneori viata familiara suferea din cauza deselor sale calatorii de evanghelizare.

Baietii gemeni, Thoma si Charles, singurii copii care au rezultat din casnicia lor, crescusera pentru bucuria parintilor si ii urma in credinta. Ambii devenira predicatori.

La 20 ianuarie fac ultima plimbare. In ziua urmatoare trebuia sa stea in pat, din cauza durerilor groaznice de cap, si starea lui se inrautata. Doua zile mai tarziu, spuse secretariatului sau: "Lucrul meu s-a terminat". Transmise inca salutari prietenilor; dar mai mult zace fara cunostinta si cei din jurul sau, care stateau zi si noapte de veghe, asteptara zadarnic un ultim cuvnt din partea lui. Duminica 31 ianuarie, 1892, la ora 11 seara, trecu in vesnicie.